

**ÉLŐ KÖNYVEK: MAGYAR
KLASSZIKUSOK; XIV.
KÖTET; VÖRÖSMARTY
MIHÁLY MUNKÁI**

Published @ 2017 Trieste Publishing Pty Ltd

ISBN 9780649129959

Élő könyvek: magyar klasszikusok; XIV. Kotet; Vörösmarty Mihály Munkái by Various

Except for use in any review, the reproduction or utilisation of this work in whole or in part in any form by any electronic, mechanical or other means, now known or hereafter invented, including xerography, photocopying and recording, or in any information storage or retrieval system, is forbidden without the permission of the publisher, Trieste Publishing Pty Ltd, PO Box 1576 Collingwood, Victoria 3066 Australia.

All rights reserved.

Edited by Trieste Publishing Pty Ltd.
Cover @ 2017

This book is sold subject to the condition that it shall not, by way of trade or otherwise, be lent, re-sold, hired out, or otherwise circulated without the publisher's prior consent in any form or binding or cover other than that in which it is published and without a similar condition including this condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.triestepublishing.com

VARIOUS

**ÉLŐ KÖNYVEK: MAGYAR
KLASSZIKUSOK; XIV.
KÖTET; VÖRÖSMÁRTY
MIHÁLY MUNKÁI**

ÉLŐ KÖNYVEK
*
MAGYAR KLASSZIKUSOK

AZ ELŐSZÓT ÍRTA
GRÓF KLEBELSBERG KUNO

ÉLŐ KÖNYVEK
★
MAGYAR KLASSZIKUSOK

XIV. KÖTET

A BEVEZETÉSEKET ÍRTÁK

Ambrus Zoltán	Kapi Béla	Radó Antal
Baltazár Dezső	Kéky Lajos	Rákosi Jenő
Berzeviczy Albert	Kozma Andor	Ravasz László
Császár Elemér	Lányi József	Sajó Sándor
Dézi Lajos	Négyesy László	Szász Károly
Galamb Sándor	Pekár Gyula	Tordai Ányos
Hevesi Sándor	Pintér Jenő	Vargha Gyula
	Voinovich Géza	

A KISFALUDY-TÁRSASÁG
MEGBIZÁSÁBÓL KIADJA
A FRANKLIN-TÁRSULAT BUDAPESTEN

VÖRÖSMARTY MIHÁLY
MUNKÁI

MÁSODIK KÖTET
KISEBB KÖLTEMÉNYEK
ZALÁN FUTÁSA

A KISFALUDY-TÁRSASÁG
MEGBIZÁSÁBÓL KIADJA
A FRANKLIN-TÁRSULAT BUDAPESTEN

DE
312
K5
Bot. 14

Nyomatott finom famentes pehelykönnyű
papiroson a Franklin-Társulat betűivel.

1090142

AZ IFJÚ KÖLTŐ.

Mi sürget mondanom
Nem hallott dolgokat,
A lélek mélyiben
Titkon fogantakat?

Most lelkem szenvedély
Hullámi verdesik,
Szemeim az eget
Hiába keresik.

Nyugodt és tiszta volt
Ifjú eszméletem,
Mint a puszták tava
Regényes keleten.

S szép csillagod', remény,
S tiéd, oh szerelem!
A vad vihar között
Alig hogy sejtethem.

Bájólag tükröze
Rám csillagezreket ;
Mikor látok megint
Oly tündérszép eget? ...

S mily óriási gond
Sorsod felett, hazám!
Hazámat gyermekül
Dicsőnek álmodám.

Egy Isten néze rám
A csillagok közül
S üdvömnek képe állt
A jó Isten körül.

Most látom rongyait,
Félig gyógyult sebet,
A megkötött kezek
És szózat szégyenét.

De angyal jött felém,
Illette a vizet
És benne dúlatag
Szélvész keletkezett.

Imádlak, féltelek,
Oh drága szent haza,
Mi adna még gyönyört,
Ha sorsod mostoha?

És csillagezreim
S a gyermekálom-ég
A feldühült habok
Árjában eltűnék.

És kérdem, aki ily
Gondokkal ostoroz,
Csendrabló angyalom
Jó volt-e vagy gonosz?

Derül-e még öröm,	Vagy kétség, gyötrelem
Enyhül-e fájdalom,	Kísérnek síromig,
Ha éltemet talán	És semmi vágy után
Hosszúra folytatom?	Áldás nem érkezik?

Oh, adjatok nekem
 Jobb álmot, istenek,
 Vagy sírom zártáig
 Meg nem pihenhetek.

NÉVNAPI KÖSZÖNTÉS.

Laurához.

Kár, hogy a pap megkeresztelt,
 Jobb volnál pogánynak,
 Mert pogány vagy és kegyetlen
 Híved fájdalmának.

Vagy ha már meg kelle lenni,
 Mondtak volna másnak,
 Szép-, hamisnak, kellemesnek,
 Csak ne Laurának.

Mondták volna : légy gyönyörre
 Mindenek szemében,
 És örömnök kútfejévé
 Férfiak szívében ;

Vagy neveztek volna inkább
 Fájdalom napjának,
 Gyötrelmemnek, bánatomnak,
 Búm okozójának.

Gyötrelem bár s bánat és bú,
 De az enyém volnál,
 Már keresztségedtől fogva
 Lelkemhez tartoznál.

Hátha még jobb szíved volna,
 Hátha még szeretnél,
 Lelke lennél életemnek,
 Drágább enlelkemnél.

Nincs az a kincs, nincs dicsőség,
 Melyért od' adnálak :
 Egy életre elég volnál
 Isten áldásának.

LAURÁHOZ.

Nagy szálla vagy szememben, kis leány!
 Nem látok, bár szememben nincs hiány ;
 Nem láthatom miattad a napot ;
 Hajh az nekem már rég lenyúgodott.

Nem láthatom miattad a tavaszt,
 Elégeté hő szenvedélyem azt ;
 Nem láthatok sem földet sem eget,
 Csak tégedet, csak bűvös képedet.

És kérdezem, a nap rajzolt-e le,
 Hogy a világ képeddel oly tele?
 Ez jár velem, ez kísér mindenütt,
 Mint üldöző mindenhol rajtam üt.

Nem látok mást, mint holló hajadat,
 Hamis szemed' és kedves arcodat.
 Szeretlek-e, vagy tán örült vagyok?
 Tudná az ég, nem szabadúlhatok.

Hozzád vagyon láncolva szellemem,
 S e szellemlánc legfájóbb szerelem ;
 Hozzád van az teremve mint az ág,
 Letörve már, és mégsem holt virág.